

Arrest

nr. 114 333 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. MAEX en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 februari 2013, in functie van zijn relatie met een vrouw met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 28 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2013 werd ingediend door:

Naam: [M.B.]

Voorna(a)m(en): [T.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Gezien er geen bewijs werd aangebracht dat betrokkenen een geregistreerd partnerschap, overeenkomstig een wet, hebben afgesloten kan er geen aanvraag gezinshereniging gebeuren.

Immers, het voorgelegde samenlevingscontract van bij de notaris wordt niet aanvaard als bewijs van de verwantschap. Dit is geen bewijs zoals gevraagd in de wettelijke bepalingen van hogervermeld artikel.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Wanneer een onderdaan van een derde land niet wettig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, moet rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven conform artikel 8 EVRM. Dit recht maakt deel uit van de grondrechten die, volgens – overigens door de preambule van de Europese Akte en in artikel 6, lid 2, EU bevestigd – vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd.

Verzoeker stelt dat het bevel tot verlaten van het grondgebied in strijd is met zijn recht op een privé- en familie leven zoals beschermd in artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM is er geen inmenging toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven dan voor zover dit bij wet is voorzien en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land.

Het bevel tot het verlaten van het grondgebied is disproportioneel. De uitoefening van deze maatregel zou een gezin splitsen: verzoeker zou terug naar de Congo moeten keren waar hij zijn vriendin zou moeten achterlaten. Een scheiding zou een enorme weerslag voor dit gezin betekenen.

Daarentegen stelt verzoeker geen risico voor de veiligheid en heeft hij nooit uitkeringen gevraagd.

Het aangevochten bevel brengt aan verzoeker, alsook aan zijn vriendin, een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toe gezien de duur van de procedure tot nietigverklaring hem nog voor een aantal maanden gescheiden zou houden van zijn gezin.

Verwijdering is een disproportionele maatregel en is verboden wanneer een derdelands onderdaan, partner van een EU-burger, in staat is zijn identiteit te bewijzen en er geen elementen zijn die wijzen op een gevaar voor de openbare overheid, veiligheid of volksgezondheid. (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 19.331, 26 november 2008, T. Vreemd. 2009 (samenvatting), afl.2, 147) Aldus zou deze maatregel het recht op familieleven ernstig aantasten en is disproportioneel gelet op de gevolgen die deze zou veroorzaken."

3.1.2. De Raad merkt op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Daarnaast moet worden geduurd dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat hij slechts in het Rijk kon verblijven in het raam van de behandeling van zijn asielaanvraag, die werd afgesloten met het arrest nr. 93 921 van de Raad van 4 december 2012. Wanneer een vreemdeling na een precair of illegaal verblijf in een land verplicht wordt dat land te verlaten kan slechts in zeer uitzonderlijke gevallen worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt/Noorwegen). Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij zich effectief in een zeer uitzonderlijke situatie bevindt. Verzoeker toont immers niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om, mits het respecteren van de bepalingen van de Belgische verblijfswetgeving, alsnog tot een verblijf in België te worden toegelaten of gemachtigd. Derhalve blijkt niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 12 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Verzoeker en mevrouw [M.] wensen zich te beroepen op hun principiële huwelijksvrijheid op grond van artikel 12 E.V.R.M. die ook voor vreemdelingen en vreemdelingen zonder verblijfsstatuut geldt.

Indien verzoeker het grondgebied moet verlaten zal de procedure indienen huwelijksaangifte onderbroken worden en zou hij niet meer binnen een redelijke termijn (conform hun verwachtingen) kunnen plaatsvinden.

Dit is een schending op zijn recht om te huwen."

3.2.2. Er dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoeker wordt verhinderd om te huwen en een gezin te stichten. De bestreden beslissing belet immers niet dat verzoeker zich schikt naar de regels van de Belgische verblijfswetgeving en een visum aanvraagt met het oog op een huwelijk of dat zijn toekomstige echtgenote hem in zijn van land van herkomst vervoegt om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Zou verzoeker terug naar de Congo moeten keren zou hij niet meer in de mogelijkheid zijn om zijn procedure homologatie akte van bekendheid [te] kunnen volgen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren. Zou er een negatief advies volgen van de Procureur des Konings zou hij zichzelf niet kunnen verdedigen.

Dit zou een schending van zijn recht op een eerlijk proces uitmaken.”

3.3.2. Allereerst wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

In zoverre verzoeker stelt dat hij het risico loopt zich, zo nodig, niet te kunnen verdedigen in een burgerlijke procedure moet tevens worden benadrukt dat dit niet het gevolg is van de bestreden beslissing, doch wel van het feit dat verzoeker ervoor opteerde om op onwettige wijze het Rijk binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker verliest ook uit het oog dat hij steeds een visum kan aanvragen om op regelmatige wijze naar België af te reizen teneinde op een terechtzitting aanwezig te zijn indien dit al zou vereist zijn.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK